

Dupa o interpretare favorabila, protestele duminicale nu mai sunt, in mod necesar, despre o cauza anume, ci despre clasa politica. Termen vag, dar emotional. Cine nu ar putea fi impotriva clasei politice?! Asadar, sa iesim la mars...

Daca revendicarea asta nu convinge, atunci protestarii au in arsenalul lor de lozinci ceva mai transant: sa se respecte legea. "Ni se spune ca suntem anarhisti, anti-sistem, anti-capitalisti. Nu. Noi dorim doar respectarea legii. Aici nu e nimic de negociat", zice un revolutionar. Care lege, nu e foarte clar, desi te gandesti ca nu prea conteaza. Cine nu ar fi pentru respectarea legii? Mai ales cand protestarii ocupa (illegal) strazile...

Cand incerci sa le aproximezi cat de cat convingerile politice, sa vezi de unde vin si cam unde se indreapta, desi cam ai o banuiala, afli de moartea clivajelor. "Nu exista o ideologie. Cei de acolo (din piata- n.r.), venind cu propriile convingeri si ideologii, se intalnesc intr-o revendicare comuna, care transcede respectivele ideologii", ne nelinisteste dialectic unul dintre liderii miscarii. Argumentul sau: "Apelul la Lege nu are, aici, culoare politica." E limpede.

Apoi, dupa ce intelegi de la ei ca totul a devenit insuportabil, ca s-a mers prea departe si "e timpul sa facem ceva", sari la capitolul idei. O traducatoare-demonstranta ne lamureste care e pricina si care e rezolvarea: "(...) demisia politicianilor responsabili. Nu stiu cine ar trebui sa vina in locul lor. Am dezbatut mult asta cu prietenii mei, dar nu am gasit nicio solutie". Un alt manifestant vrea sa o tina dintr-un protest in altul, pana face raiul legalist pe pamant: "Eu voi iesi pana ce voi da jos guvernul asta si pana ce va veni unul care sa respecte legea. Islandezii au reusit sa dea jos guvernul pana cand politicienii au inceput sa-i asculte. Cred ca putem face si noi asta".

Altul vrea sa fie ocupate puscarile cu politicieni. Cu cat mai multi, cu atat mai bine, zice el...

In fine, sunt pareri culese neutru din piata si e normal sa fie mai pestrite. Cu toate ca lumea din

Revolutia permanenta

Scris de Ninel Ganea

Luni, 23 Septembrie 2013 21:39

strada e suficient de curata in exprimare. Insa, ca in orice demonstratie "spontana", apar lideri mai mult sau mai putin formali. Iar ei au, printre altele, si abilitati de a articula mai elocvent solutii pentru varii probleme. De pilda, in chestiunea Rosia Montana, unul dintre entuziastii miscarii avanseaza trei idei: "includerea cat mai rapida in UNESCO a Rosiei Montana, atragerea de fonduri europene pentru regiune si politici dedicate din partea Guvernului". Care dintre aceste solutii e mai proasta mi-ar fi greu sa spun acum.

Substanta comuna a acestor rezolvari o reprezinta etatismul, fie ca vorbim de "fondurile europene", adica redistributie pentru o clientela care va face imposibil liberalismul de la inceput si pana la sfarsit, fie ca vorbim de "politistul cel bun", UNESCO, ce ne salveaza din ghearele "politistului cel rau", corporatist salbatic...fie ca vorbim de politice guvernamentale pentru turism si alte cele...

Stereotipia unor idei periculoase e la fel de obositoare precum convingerea ca exista o separatie neta intre societatea civila (mediu privat) si stat, o opinie cu audienta considerabila in piata. Printre protestatari s-a format cumva convingerea ca mediul politic a parazitat indeajuns societatea, dar ca in bravii nostri tineri zace un rezervor de talente politice exceptional. Iar asta e usor de demonstrat ca fiind fals, mai ales cand ambele categorii se hranesc din acelasi blid doctrinar. Despre Nicusor Dan, incarnare perfecta a idealurilor revolutionare din piata, si filozofia sa socialista am mai scris, asa ca nu voi insista. Despre Remus Cernea si orientarile lui ecologist-comuniste se poate documenta oricine. Claudiu Craciun, revolutionarul permanent, este o imbinare de Catavencu si Trotsky. Costi Rogozanu? Mai sunt si altii, dar pe aici se afla elitele.

Insa aceasta penurie de idei sanatoase, asociate cu sentimente nobile, nu este intamplatoare. Poate este paradoxal, insa o parte semnificativa din contingentul clasei politice atat de blamate provine din randurile acelor tineri "care lucreaza undeva între 10 si 14 ore pe zi intr-un birou. Au treaba multa, iar sefii lor sunt niste ciudati care rezista chiar si 16 ore la munca", dupa cum se exprima un revolutionar. De pilda, ministrul actual pentru buget provine din societatea civila (GEA), iar ministrul pentru mari proiecte a fost inainte de politica un tanar avocat de succes. Si ca varsta cei doi s-ar integra perfect printre demonstranti. Nu sunt cazuri intamplatoare...

In aceste conditii, mai crede oare cineva ca exista vreo deosebire fundamentala intre unii si altii, dincolo de non-conformismul vestimentatiei? Sunt oare suficiente sentimentele nobile si fetele care impart generos chec pentru a schimba tarisoara? "Who's being naive, Kay?"